

عنوان مقاله:

جایگاه و کارکرد خاندان دنبلی در تاریخ ایران صفویه تا قاجار

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های تاریخی، دوره 1، شماره 3 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

حسین میرجعفری - استاد تاریخ، دانشگاه اصفهان.

کوروش هادیان - دانشجوی دکتری تاریخ، دانشگاه اصفهان.

خلاصه مقاله:

از مهمترین مسائل تاریخ ایران، روابط حکومت های محلی و ایلات و عشایر و خاندان های مناطق مختلف کشور با دولت مرکزی است. آنچه در این نوشتار در نظر بوده، توصیف و تبیین جایگاه و کارکرد یکی از خاندان های کرد ایرانی در عرصه حکومت محلی و تعامل با دولت مرکزی است. در این نوشتار، سعی بر این است تا برخی ابعاد و زوایای مرتبط با حکومت محلی خاندان دنبلی بررسی و تجزیه و تحلیل گردد. این تحقیق به روش اسنادی و با بهره گیری از منابع کتابخانه ای و استناد به اسناد و مدارک موجود انجام شده و از جمله یافته ها و دریافته های آن می توان به این نکته اشاره کرد که خاندان دنبلی در مقام امرای حکومت محلی دنبلی در منطقه خوی و سلماس و تبریز، دست کم از زمان شاه تهماسب صفوی دارای تاریخی مستند و روشن است. در زمان شاه عباس اول نمود بیشتری یافته، در اواخر صفوی کم رنگ می شود. در فاصله بین صفویه تا قاجار، امرای خاندان دنبلی در مقیاسی گسترده تر و به گونه ای بارز به ایفای نقش در مسائل داخلی و خارجی کشور می پردازند و حکومت محلی این خاندان از اقتدار بیشتری برخوردار می شود. با روی کار آمدن سلسله قاجار، امارت این خاندان رو به افول می رود و در نهایت، در نخستین سال های ورود عباس میرزا به آذربایجان در مقام ولی عهدی، عمر این امارت محلی به پایان می رسد. برخلاف برخی فرضیه هایی که قوم کرد را به واگرایی و تجزیه طلبی متهم می کند، این مقاله نشان می دهد که خاندان دنبلی، به عنوان یکی از خاندان های اصیل و برجسته کرد، در عرصه های گوناگونی، از جمله ادب، فرهنگ، عمران و آبادی، سیاست داخلی و روابط خارجی نقشی موثر، اساسی و انکارناپذیر در تامین امنیت، اهداف، وحدت و منافع ملی کشور ایفا کرده است.

کلمات کلیدی:

خاندان دنبلی، کرد، دولت مرکزی، حکومت محلی، خوی، تبریز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1327255>

